

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/283/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817210129
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7817210129.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobkyne E. G., F. XX.XX.XXXX, bývajúcej v S., E. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Martinou Vnenčákovou, advokátkou, so sídlom v Rožňave, Čučmianska dlhá č. 7, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave - Staré mesto, Kubániho 16, o zaplatenie 1.888,93 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 6Csp/199/2017-99 zo dňa 17.5.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobkyni proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 1.888,93 € s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 06.11.2017 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Priznal žalobkyni náhradu trov konania vo výške 100 % proti žalovanému.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala od žalovaného zaplatenia žalovanej sumy s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ako aj náhrady trov konania. Žalobkyňa odôvodnila žalobu tým, že so žalovaným uzavrela Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8000068240, na základe ktorej jej žalovaný poskytol úver vo výške 1.659,83 €, pričom žalovaný je dodávateľom služieb v oblasti poskytovania úverov. Poukázala na to, že PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., ako žalobca v konaní vedenom pod sp.zn. 5C/70/2014 OS Rožňava v spojení s konaním pred Krajským súdom v Košiciach sp.zn. 1Co/9/2017 si voči žalobkyni uplatňoval nárok na časť zmluvných poplatkov vo výške 559,52 € s príslušenstvom, ktoré mu mala uhradiť s titulom predmetnej zmluvy. Žalobkyňa však v predmetnom konaní preukázala uhradenie celkovej sumy vo výške až 3.319,56 €, a preto žalovaný v uvedenom konaní zobral svoj návrh v celom rozsahu späť. Žalobkyňa má za to, že žalovaný sa už z predmetného zmluvného vzťahu bezdôvodne obohatil, pričom u zamestnávateľa dňa 13.10.2017 zistila, že žalovaný na uvedený zmluvný vzťah vykonával zrážky zo mzdy a to od októbra roku 2015 v celkovej výške až 1.888,93 €. Preto dňa 13.10.2017 žalobkyňa mailom doručila žalovanému žiadosť o vydanie plnenia z predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere, na čo reagoval žalovaným listom zo dňa 06.11.2017, kde jej oznámil, že nevidí žiaden právny titul, ktorý by ho zaväzoval k uvedenej povinnosti. Keďže žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, uplatnila si aj nárok na úroky z omeškania. Poukázala na to ďalej, že do podania žalobného návrhu v konaní vedenom pod sp.zn. 5C/70/2014 uhradila žalovanému 2.760,04 €, čo počas pojednávania vo veci samej sám aj veriteľ potvrdil. Následne preukázala, že jej do roku 2010 prostredníctvom zamestnávateľa boli vykonávané zrážky zo mzdy až do

úplného splatenia dlžnej sumy, o čom bol jej zamestnávateľ ako aj ona prostredníctvom zamestnávateľa upovedomená oznámením. Až v roku 2010 jej bol zastavený výkon zrážok zo mzdy a z uplatneného žalobného návrhu žalovaného v konaní 5C/70/2014 je zjavné, že nemohol mať už v roku 2014 voči žalobkyni vyššiu pohľadávku než ním požadovaných 559,52 €. Elementárnou logikou a základnými matematickými prepočtami musí byť aj žalovanému jasné, že následné zrážky zo mzdy nemajú podklad v predmetnom zmluvnom vzťahu a žalobkyňa so žalovaným neuzavrela žiaden ďalší zmluvný vzťah, preto plnenie, ktoré si od nej prevzal, bolo bez právneho titulu a preto žalobkyňa dôvodne žiada, aby jej ho vydal.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť v celom rozsahu a nesúhlasil s ňou. Poukázal na to, že v podanej žalobe chýba odôvodnenie a popis základných skutkových okolností, na základe ktorých sa žalobkyňa domáha žalovanej sumy. Tvrdenie žalobkyne je nevierohodné a vyvrátené vlastným tvrdením v podanom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 5C/70/20104-53, pretože žaloba vedela o vykonávaní úhrad formou zrážok zo mzdy. Okrem úhrady, ktorú si nárokoval žalovaný v konaní 5C/70/2014 mala však uhradiť aj príslušenstvo, t.j. náklady spojené s vymáhaním pohľadávky, ide o zákonný nárok, ktorý nevzniká rozhodnutím súdu. Žalovaný si uplatnil proti žalobkyni aj náhradu trov konania.

4. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie a zistil, že žalobkyňa do roku 2010 formou zrážok zo mzdy u svojej predchádzajúcej zamestnávateľky uhradila celú dlžnú sumu voči žalovanému (titulom predmetnej zmluvy) vo výške 3.319,56 €. Predložila o tom súdu listinné dôkazy so sumárnym výpisom vykonávaných zrážok zo mzdy od mesiaca októbra 2016 do mesiaca augusta 2017 v celkovej výške 1.888,93 €. Platobným rozkazom, ktorý jej zaslal Okresný súd Rožňava, žiadal od nej žalovaný uhradiť 559,92 €, ktorá suma však bola žalobkyňou uhradená v posledných mesiacoch roku 2015 a začiatkom roka 2016, čo sa preukazovalo aj výpisom, ktorý žalovaný predložil a tento výpis zahŕňal všetky platby do 13.6.2016, kedy už mala byť uhradená celá čiastka zo sumy o revolvingovom úvere. Predložila súdu aj prehľad zrážok od mesiaca júl 2016 do mesiaca august 2016, ktoré žalovaný súdu vôbec nepredložil a do svojich úhrad nezarátal, pričom niet pochyb, že sa jedná o úhrady na túto konkrétnu úverovú zmluvu, ktorej číslo je pri každej platbe výslovne uvedené a rovnako od uzavretia úverovej zmluvy sa nezmenilo ani číslo účtu, na ktoré boli finančné prostriedky poukazované. Ohľadne sumy 559,56 € tvrdila, že spotrebiteľský úver, uzavretý medzi stranami sporu je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu neprijateľných zmluvných podmienok v úverovej zmluve, a to výšky RPMN a rovnako bola presiahnutá aj výška úrokovej sadzby pre daný úver. V čiastke nad 559,56 € sa žalobca preukázateľne bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne, keď prijal platby bez právneho titulu, a preto trvala na zaplatení žalovanej sumy. Pripomenula, že úhrada za mesiac október v roku 2015 nebola zahrnutá vo výpise úhrad, ktorý predložil žalovaný.

5. Súd prvej inštancie mal ďalej preukázané, že na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000068240 podpísanej žalobkyňou 27.2.2017 a žalovaným 13.3.2017 vyplynulo, že bol žalobkyni schválený ako dlžnícke úver vo výške 3.319,66 € (100.008,-Sk) so splatnosťou na 36 mesiacov a s mesačnou splátkou 92,21 € (2.778,-Sk) s dátumom splatnosti prvej splátky úveru 24.4.2007 a poslednej splátky 24.3.2010. Bola uvedená RPMN vo výške 68,69%, priemerná hodnota RPMN ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere 62,42%, úverový limit 3.319,66 € so zmluvnou odmenou za poskytnutie úveru vo výške 1.659,82 €, zmluvnou odmenou za poskytnutie každého revolvingu 1.084,41 € a s poplatkom za uzatvorenie zmluvy 49,79 € s dátumom nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy ku dňu 13.3.2007. Ďalej mal súd preukázané z listinných dôkazov, že žalobkyňa v období od 26.4.2007 do 13.6.2016 osobne, ale aj zrážkami zo mzdy prostredníctvom zamestnávateľa uhradila čiastku 3.319,60 €. Ďalej bolo preukázané, že formou zrážok zo mzdy bola žalobkyni v prospech žalobcu v období od 10/2015 až do 8/2017 na základe predmetnej revolvingovej zmluvy zrazená čiastka 1.888,93 €.

6. Súd prvej inštancie sa oboznámil aj s priloženým spisom tamojšieho súdu 5C/70/2014, kde žalobcom bol Profi Credit s.r.o. a žalovanou E. G.K. a konštatoval, že medzi žalovaným a žalobkyňou došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, o poskytnutí úveru vo výške 1.659,78 € po odrátení odmeny vo výške 1.659,82 €. Je teda možné konštatovať, že medzi sporovými stranami došlo k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy, ktorá spadá pod režim ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ale aj zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a teda vznikol občianskoprávny vzťah a nie vzťah obchodnoprávny podľa Obchodného zákonníka, a to s poukazom aj na ustálenú rozhodovaciu prax súdov v konaniach, kde opakovane žalovaný vystupuje vo vzťahu k zmluvám uzavretým pred 1.4.2015.

7. Súd prvej inštancie teda vec posúdil podľa ustanovení § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456 prvej vety, § 457, § 41 Občianskeho zákonníka, ale aj podľa ustanovení § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.12.2007, t.j. v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy. Poukázal pritom aj na ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná.

8. Uzavretá zmluva je totiž predtlačným formulárom, ktorý žalovaný, prípadne jeho obchodní partneri bežne používajú na tento účel. Ďalej súd zistil, že táto zmluva je oboznamovaná v rozpore s ustanovením § 4 ods. 1, ako aj ods. 2 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. Vyplývalo to zo skutočností, že žalobkyňa prostredníctvom E. P. so žalobkyňou podpísali žiadosť o poskytnutie úveru a následne bola žiadosť podpísaná žalobkyňou 27.2.2007. Zo samotného bodu 6 zmluvy vyplýva, že sa nemá vyplňať, teda v čase uzavretia zmluvy žiadosť táto časť nebola vyplnená, o čom svedčí aj iný typ písma, kde sú uvedené údaje o schválenom revolvingovom úvere. Žalobkyňa mali dôjsť oznámenia veriteľa o schválení úveru - zmluva o revolvingovom úvere. Toto oznámenie však nie je podpísané zo strany žalobkyne, teda žalobkyňa so žalovaným neuzavrela písomné zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, ako to má na mysli ust. § 4 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože písomná forma bola uvedená len na žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, pričom schválenie revolvingového úveru s uvedením výšky úveru a všetkých náležitostí, týkajúcich sa splátok úrokov, ročnej percentuálnej miery nákladov boli uvedené len v oznámení veriteľa, ktoré ale žalobkyňa nepodpísala. Takýto spôsob uzatvorenia zmlúv sa považuje za nekalú prax žalovaného, pretože v čase uzatvorenia - podpisu zmluvy žalobkyňa ako dlžník nevie v akej výške a s akými podmienkami jej úver bude schválený. Súd ďalej skúmal v zmysle zákona o spotrebiteľskom úvere, či predmetná zmluva obsahuje náležitosti zákonom vyžadované. zistil pritom, že v zmluve uvedená RPMN vo výške 68,69 % nie je v súlade s prepočtom súdu, ktorý pre tieto účely použil kalkulačku s odkazom zo stránky NBS pre výpočet RPMN a ročného úroku, v zmysle ktorého mala byť výška RPMN pre spotrebiteľský úver 66,88 €. Ročná úroková sadzba v úverovej zmluve uvedená vôbec nie je. Keďže však žalobkyňa úver čerpała, zmluvu o revolvingovom úvere považoval súd za platne uzavretú, avšak považoval neuviedenie výšky ročnej úrokovej sadzby a nesprávne uvedenú výšku ročnej percentuálnej miery nákladov za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Zároveň poukázal aj na § 4 ods. 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch a § 4 ods. 5 tohto zákona a dôvodil, že úver sa musí považovať za bezúročný a bez poplatkov a veriteľ nemôže požadovať úrok alebo poplatky, ktoré v zmluve nie sú uvedené. Dospel teda k záveru, že žalovaný mal v súlade s ust. § 4 ods. 2 okrem iných aj písm. a/,g/ a § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nárok len na plnenie, ktoré žalobkyňa poskytol a ktorého výška medzi stranami nebola sporná, t.j. 1.659,83 €. Žalobkyňa v konaní preukázala, že žalovaný od nej celkovo prijal sumu 4.621,90 €, pričom opakovane formou zrážok zo mzdy prijal v období od 10. mesiaca 2015 do 8. mesiaca 2017 sumu spolu vo výške 1.888,93 €, a to titulom úrokov a poplatkov z poskytnutého úveru napriek tomu, že tento sa mal považovať za bezúročný a bez poplatkov. Preto súd dospel k záveru, že skutočne došlo na strane žalovaného na úkor žalobkyne k bezdôvodnému obohateniu a žalobe vyhovel.

9. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 v spojení s § 3 vl. nar. č. 87/1995 Z.z. a priznal žalobkyňi úrok z omeškania od 6.11.2017, kedy žalovaný odpovedal na výzvu žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože už vtedy vedel, že žalobkyňa sa vydania bezdôvodného obohatenia dožaduje.

10. Výrok o náhrade trov konania oprel o ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1,12 CSP a úspešnej žalobkyne, ktorá mala vo veci plný úspech priznal náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100 %.

11. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ a navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalobkyňu zaviazhe k povinnosti náhrady trov konania žalovaného v rozsahu 100 %. V prvom rade sa vyjadroval podľa neho k nesprávnemu záveru súdu prvej inštancie, že kontraktálny mechanizmus predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere nespĺňal zákonom predpokladanú náležitosť, a to je dodržanie písomnej formy. Poukázal na ust. § 493 Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Z bodu 5 a z bodu 6, t.j. z návrhu a z prijatia žiadosti vyplýva, že žalobkyňa požiadala o úver so splatnosťou

36 mesiacov pri výške mesačnej splátky 2.778,- Sk, výška schváleného úveru bola 50.004,- Sk, pri splatnosti 36 mesiacov a tiež pri výške splátky 2.778,- Sk, teda závery súdu o nedodržaní písomnej formy nie sú namieste. V čase podania žiadosti o úver si zmluvné strany stanovili, že žiadosť bude považovaná ako maximálne možná s poukazom na výšku a parametre žiadaného úveru a následne po zhodnotení bonity a schopnosti splácať predmetný úver bude žiadateľovi poskytnutý úver v takej výške, ako žiadal, prípadne nižšej výške. Táto okolnosť nebola ani spornou v období viac ako 10 rokov napriek tomu, že žalobkyňa úver čerpala, zmluvné dokumenty mala vo svojej výlučnej dispozícii a mohla predmetnú námietku formulovať v podstatne skoršom čase, napriek tomu tak neurobila, čo sa javí účelové. Oznámenie veriteľa o schválení úveru má výlučný informatívny charakter a je potvrdením náležitosti, ktoré obsahovala samotná zmluva o revolvingovom úvere. Pojem listiny je v právnom zmysle chápaný ako nosič určitého obsahu, v tomto prípade právneho úkonu, teda prejavu vôle smerujúceho k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností, ktoré s týmto prejavom vôle právne predpisy spájajú. Listina o právnom úkone môže pozostávať aj z niekoľkých strán. Zákon nevyžaduje, aby jednotlivé strany tvoriace listinu o právnom úkone boli podpisované samostatne, a len listina ako celok má byť podpísaná. Zmluvné dojednania sú teda obsiahnuté na rubovej strane listiny označenej ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere, ktorú žalobca sám považuje za podstatný a záväzný dokument, pričom informácie o charaktere zmluvných dojednaní sa nachádza hneď nad podpisovou doložkou, na ktorej svojim podpisom verifikovala platnosť zmluvy a jej súčasť. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval absenciu ročnej úrokovej sadzby úveru, žalovaný namieta, že náležitosť ročná úroková sadzba bola zo zákona č. 258/2001 Z.z. zakomponovaná až s účinnosťou od 1.1.2008 a v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere, t.j. 13.3.2007 zákonodarcia túto náležitosť ani nevyžadoval. Napriek tomu však žalovaný poukázal na to, že zmluvné strany si úrok na poskytnutie úveru dohodli v podobe zmluvnej odmeny, t.j. fixnej sadzby za poskytnutie úveru, čo bolo obsahom slobodne prejavenej vôle oboch zmluvných strán vychádzajúc zo zmluvných ustanovení. Taktiež závery súdu prvej inštancie v zmysle ktorých mal žalovaný nesprávne vypočítať výšku RPMN v zmluve o revolvingovom úvere tak poukázal na to, že pri realizácii svojho prepočtu vychádzal z orientačných výpočtov uverejnených na internetových portáloch www.openiazoch.zoznam.sk a www.ekonomika.sme.sk <<http://www.ekonomika.sme.sk>>, ktoré však nemožno považovať za relevantné pre toto konanie, nakoľko výpočet RPMN ovplyvňujú údaje, a to suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti jednotlivých splátok. Znášal preto pochybnosť o tom, že predložený výpočet z kalkulačky obsahoval všetky údaje potrebné na výpočet RPMN a za účelom popretia skutočností uvádzaných žalobcom predložil rozpis vzorca pre výpočet RPMN pre predmetnú zmluvu o revolvingovom úvere. Za nesprávny tiež považuje záver súdu prvej inštancie o neaplikovateľnosti rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie a záverov konania vo veci C - 42/15 na predmetný prípad. Aj Ústavný súd SR vo veci III. ÚS 666/2016 konštatoval, že pri extenzívnom výklade je nevyhnutné rešpektovať nielen vôľu vnútroštátneho zákonodarcu, ale aj únievého tvorcu, pretože pojmy, ktoré používa právo EÚ môžu mať prirodzene obsah, ktorý nezodpovedá obsahu pojmom vnútroštátneho objektívneho práva, súvisí to s požiadavkou na jednotný výklad práva Európskej únie. Význam a aplikovateľnosť nepriameho účinku v horizontálnych vzťahoch potvrdilo aj rozhodnutie vo veci P. (C-555/07), z ktorého vyplýva, že uplatňujúc vnútroštátne právo vnútroštátny súd, ktorý má podať jeho výklad, musí ho v čo najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu Smernice, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému táto Smernica smeruje a prispôbiť sa tak článku 288 tretiemu odseku ZFEÚ. Smernica predstavuje sekundárny akt unijného práva, ktorý je typický tým, že vo svojej podstate zaväzuje len členský štát povinnosťou prijať právnu úpravu. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ sa vyvodzuje a všeobecne uznáva princíp nepriameho účinku Smernice spočívajúci v tom, že pochybenie štátu pri implementácii Smernice sa rieši tzv. súladným eurokonformným výkladom. Otázka eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva v súvislosti so zákonom č. 129/2010 Z.z. bola donedávna posudzovaná rôzne a dospela až do stavu, kedy časť súdnej praxe negovala závery Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15. Túto prax jednoznačne stopol Najvyšší súd SR, ktorý v uznesení č.k. 3Cdo/146/2017 vyslovil, to však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktorý je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť.

12. K odvolaniu sa vyjadrila žalobkyňa s tým, že sa v plnej miere stotožňuje s rozhodnutím prvoinštančného súdu, ktoré považuje za vecne správne a vydané na základe náležite zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia veci. Tvrdenia žalovaného v odvolaní považuje za konštrukciu právnych skutočností, ktoré nemajú vplyv na zmenu vydaného rozhodnutia. Súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval možnú absolútnu neplatnosť úverového vzťahu, avšak vzhľadom k

tomu, že došlo k čerpaniu úveru, vyhodnotil úverovú zmluvu za platnú, a preto skúmal obsah podstatných náležitostí zmluvy. Dáva do pozornosti aj tú skutočnosť, že žalovaný porušil aj ustanovenie § 3 ods.5 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď žalobkyňa pred podpisom žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru náležite neoboznámil s podstatnými náležitosťami úverového vzťahu. Z dokazovania vyplynulo, že zmluva sa uzatvárala tak, keď až následne po podpise žiadosti zo strany žalobkyne bolo jej adresované len oznámenie veriteľa o schválení úveru, ktoré bolo datované ku dňu nadchádzajúcemu podpisu žiadosti zo strany žalobkyne. Je evidentné, že v čase podpisu žiadosti žalobkyňa nevedela aký úver jej zo strany žalovaného bude poskytnutý a za akých podmienok a nevedela preto zhodnotiť výhodnosť poskytnutého úveru v čase podpisu žiadosti, pretože podstatné skutočnosti jej boli známe až následne z predmetného oznámenia. Neopomenuteľná je aj tá skutočnosť, že v žiadosti, resp. v zmluve, ktorú žalobkyňa podpísala absentujú aj náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch, čo však pre rozhodnutie prvoinštančného súdu nebolo smerodajné. Poukázala na ust. § 53 ods. 1,3 Občianskeho zákonníka a na skutočnosť z toho vyplývajúcu, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Aplikovateľnosti rozhodnutia Súdneho dvora EÚ je C -42/15 uviedla, že Súdny dvor EÚ sám stanovil medze, ktoré súladný výklad má, hoci by sa opieral o uznanú vnútroštátnu metódu. Súdny dvor tieto medze prehľadne zhrnul vo veci I. (C-212/04), rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 4.7.2006, kde uviedol, že povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah Smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom rektraktivity a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra lege vnútroštátneho práva. Zároveň výklad zákona nemôže narúšať všeobecne právne zásady najmä zásadu právnej istoty, ktorý pojem je Slovenskom civilnom sporovom poriadku vyjadrený v ustanovení článku 2 ods. 2. Je rozhodné, že žalobkyňa poukazuje na rozsah splátok, ktorý bol v prospech žalobcu vykonaný a ktorý nemá oporu v žiadnom zmluvnom úkone medzi účastníkmi konania. Žalobkyňa sa vo väčšej časti ohľadne žalovanej sumy neodvoláva na predpisy súvisiace s ochranou spotrebiteľa, ale na rozsah bezdôvodného obohatenia, ktoré by na strane žalovaného vzniklo aj bez ohľadu na to, či by bol predmetný zmluvný vzťah vzťahom spotrebiteľským. Žalovaný si jednoducho nechal zaplatiť podstatne viac ako dohodol a je zarážajúce, že aj ani túto časť bezdôvodného obohatenia do dnešného dňa žalobkyni nevydal. Na základe uvedeného žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil v celom rozsahu a priznal jej právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a rozsudok je vecne správny, preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21.3.2019 po predchádzajúcom zverejnení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

14. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ , h/CSP. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové

zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

15. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalovaného vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Uplatnený nárok správne právne posúdil a dospel k správnejmu záveru, pokiaľ posúdil spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

16. Podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

17. Vychádzajúc z obsahu spisu v danej veci žalobkyňa uplatňovala nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, zmluvy o revolvingovom úvere, kde na jednej strane vystupovala žalobkyňa ako spotrebiteľ a na druhej strane žalovaný ako dodávateľ konajúci v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Bolo preto dôvodné na daný právny vzťah aplikovať aj právne normy spotrebiteľského práva a všeobecnú úpravu obsiahnutú v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Právna úprava definuje spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi (§ 2 písm. a zák. č. 258/2001 Z.z.) a zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Právna regulácia zákona o spotrebiteľských úveroch je špeciálnou úpravou zmluvy o úvere vytvorená predovšetkým s ohľadom na špecifiká týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Táto zmluva vzhľadom na skutočnosť, že dlžník ako jedna zo strán tejto zmluvy nebol podnikateľom, je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, preto sa na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (§ 52 ods. 2 OZ). Z uvedených dôvodov správne postupoval súd prvej inštancie, ak na zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, a nie normy obchodného práva.

18. Odvolací súd považuje námietky žalovaného uvedené v odvolaní za irelevantné, keďže sa vôbec nevyjadruje k skutočnosti, ktorá je v tomto spore prvoradá a to, že už do roku 2010 žalobkyňa uhradila na úvere spolu 2760,04 € a veriteľ zbral v konaní Okresného súdu Rožňava 5C/70/2014 späť svoj návrh na zaplatenie 559,52 €. Napriek tomu bolo formou zrážok zo mzdy (od októbra 2015) uhradené žalovanému 1889,93 €, stále k tej istej zmluve, nevedno z akých dôvodov. Sám odvolateľ ani v odvolaní neuviedol špecifikáciu pohľadávky voči žalobkyni, t.j. z titulu čoho presne, akého dlhu boli zrážky naďalej vykonávané (v takej výške). Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že ide o plnenie bez právneho dôvodu a už ani ďalšie úvahy súdu uvedené v dôvodoch rozsudku potom nie sú podstatné.

19. Keďže žalovaným uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci neboli preukázané, odvolanie nemožno považovať za opodstatnené, a preto odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.847,36 €, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol úspešný v odvolacom konaní, preto má proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).